

VII ZAKLJUČAK

Ono što može da raduje u decembru je ubrzana zakonodavna aktivnost na propisima čije je usvajanje predviđeno Medijskom strategijom i više puta ponovljene izjave funkcionera nove republičke Vlade da se od Strategije neće odstupati, kao i da se ona neće menjati, makar suštinski. Nažalost, ovo nije sprečilo vladu da, u potpunom raskoraku sa javnim zalaganjima za Medijsku strategiju, skupštini podnese na usvajanje Predlog zakona o javnim preduzećima, koji je ponovo sačuvao mogućnost da se na različitim nivoima vlasti, u formi javnih preduzeća, ponovo osnivaju državni mediji. Na svu sreću, ovoga puta novinarska i medijska udruženja bila su odlučnija, brža i jedinstvenija nego krajem 2007. godine, kada su slične odredbe provučene kroz zakone o glavnom gradu i lokalnoj samoupravi. Ipak, zalaganje vladinih funkcionera za medijske reforme i spremnost narodnih poslanika da poslušaju protest struke i usvoje amandman medijske koalicije na Zakon o javnim preduzećima, još uvek nije dovoljan za prelaznu ocenu. Naime, isti ti vladini funkcioneri i isti ti poslanici vladajuće većine, ostali su neprimereno tihi nakon što je ekstremna desničarska organizacija SNP NAŠI, po uzoru na neko davno prošlo vreme, otpočela sa pravljenjem spiskova nepodobnih medija i optužbama na račun onih koji misle drugačije, da su finansirani novcem mafije (koja je, pri tom, albanska i hrvatska mafija, pošto za SNP NAŠI biti finansiran novcem mafije, izgleda, nije nužno loše, sve dok ta mafija nije albanska ili hrvatska), da su „ispostave neprijateljskih centara moći“, da se bave satanizacijom, manipulacijom itd. Vlast koja ćuti kad se mediji napadaju i proglašavaju za izdajnike, ne može biti partner medijskih profesionalaca, koliko god se verbalno zaklinjala u vernost medijskim reformama.